

SZÖVEG –
BAKA ILDIKÓ

KÉP –
PÁCZAI TAMÁS

APA, SZEREPBEN

Szerepkonfliktus – így hívja a pszichológia azt a jelenséget, amikor a különböző életfeladataink „összeütköznek” egymással, és nem tudjuk például eldönteni, hogy adott szituációban a mindig elérhető barát vagy a felelősségteljes családfő szerepünkhöz legyünk hűek. A Vígszínházhoz tartozó Pesti Színházban egy olyan emberrel találkoztam, aki ha ilyen helyzetbe kerül, rögtön tudja, hogy mit kell tennie, mert ragaszkodik a prioritási rendjéhez.

Telekes Péter férj, apa, színész volt a beszélgetőtársam.

◆ – 18 évesen költöztél Budapestre, és nehezen szoktad meg a várost. Az is megfordult a fejedben, hogy otthagyd a Színművészeti Egyetemet. Miért?

– Nagyon nehezen viseltem a bezártságot. Éjjel-nappal ott voltunk a főiskolán, úgy éreztem, hogy folyamatosan össze vagyok zárva 12 emberrel, hogy nincs szabadságom. Emiatt az első két évben nem is dolgoztam normálisan, a többiek mindent beleadtak, én „hazaszöktem”, amikor csak lehetett, link voltam. Hiányzott a szülővárosom, Gúta, a családom és a természet. Aztán mondtam az osztályfőnökömnek, Marton László tanár úrnak, hogy én inkább elmennék. Azt mondta: „holnap úgyis visszajössz”. Érezte, hogy át fogok ezen lendülni.

– Amikor eldöntötted, hogy színész leszel, ilyennek képzelted ezt a hivatást?

– Nem. Sokkal kötöttebb ez az élet, mint gondoltam. Nem olyan színész lettem, aki csak a színháznak él, én igyekszem megtalálni az egyensúlyt a család és a munka között. Az a legfontosabb, hogy otthon megtartsam a harmóniát, minden más csak ez után következhet.

– Már próbáljátok a „Lóvátett lovagok” című darabot, szeptember végén lesz a bemutató a Pesti Színházban. Milyen a te karaktered? (Péterrel az interjú még a premier előtt készült – a szerk.)

– Ferdinándot, Navarra királyát játszom, aki fogadalmat tesz, hogy három évig csakis a tudományoknak él, nővel még csak nem is találkozik. Aztán – a társaihoz hasonlóan – hitegességekbe keveredik, ebből adódnak a komikus helyzetek. Nagyon élvezem a próbafolyamatot Rudolf Péterrel.

– „Láttam én már rendezőket, akik alázták a színészt, aki nem lett jobb ettől” – egy színésznő mondta ezt nemrég a Képmásnak. Neked mi kell ahhoz, hogy jól menjen a próba?

– Szeretet. Görcsös és alkalmatlan leszek, ha kiabálnak velem. Akkor tudok jól működni, ha érzem a bizalmat, ha látom, hogy a rendező is elhiszi, hogy én ezt meg tudom csinálni. Ez most Rudolf Péterrel abszolút megvan.

”

AZ A LEGFONTOSABB, HOGY OTTHON
MEGTARTSAM A HARMÓNIÁT,
MINDEN MÁS CSAK EZ UTÁN KÖVETKEZHET.

”

– Három gyereked van, hogyan változtatott meg az apaság?

– Minden róluk szól, minden miattuk fontos. Tudom, hogy a gyerekeim 30 vagy 50 év múlva is úgy szólítanak majd, hogy „apa”, és amit ez a szó jelent nekik, azt viszik tovább. Azt szeretném, hogy úgy gondoljanak majd rám, ahogy én gondolok apámra és nagyapámra. Marci most nyolc-, Matyi négy-, Anna pedig két éves.

– A gyerekek napközben oviban és iskolában vannak, te meg este játszol. Nem nehéz megoldani, hogy együtt is legyetek?

– Nehéz, de igyekszem. Amikor tudom, hogy az adott napon csak addig tudok velük lenni, amíg elviszem őket iskolába meg óvodába, akkor azt az időt intenzíven élem meg, nagyon odafigyelek rájuk. Persze nem mindig sikerül, néha fáradt vagyok, de ez akkor is fontos. Nyáron sokat voltunk együtt, és ha majd olyan időszak jön, amikor kevesebbe adódik lehetőség, jó lesz erre visszagondolni.

– Szigorú vagy engedékeny vagy velük?

– Engedékeny, de igyekszem ezen változtatni. Azt gondolom, hogy nem jó a gyerekeknek a „mindent szabad” állapot, mert akkor egy idő után a nagy szabadságban nem fogja találni a helyét. Keretek kellene, amiken belül aztán ő dönti el, hogy merre megy – hogy hol vannak ezek a határok, azt próbáljuk meghatározni a feleségemmel. A kislányom néha elengedi magát, hisztizik, üvölt. Ilyenkor hagyni szoktam, hadd ordítson egy ideig, ha egyszer rosszul érzi magát. Aztán megnyugszik, abbahagyja, de nagyon türelmesnek kell lenni vele. Fanni, a feleségem gyógypedagógiát tanul a gyerekek mellett, úgyhogy a nagyszülők sokszor besegítenek.

– Eszerint a feleséged nem színész.

– Nem. Korábban őt is vonzotta ez a világ, hiszen ilyen közegben nőtt fel, az édesapja színész (Csuja Imre – szerk.), édesanyja pedig szinkronrendező. Aztán amikor megszületett az első gyerekünk, Marci, nagyon elkezdték érdekelni a gyerekek, most úgy érzi, megtalálta magát a gyógypedagógiában. Nekem meg nagy áldás, hogy ért engem, mert ismeri a színházi világot.

– Mit gondolsz, miért olyan törekenyek ma a párkapcsolatok?

– Az emberek könnyen eldobják a kapcsolatot, nem szeretnek a megoldásra koncentrálni – sok példát láttam erre. A problémák meg jönnek, nincs olyan, hogy valami évekig felhőtlenül működik, biztos, hogy lesz összefeszülés. De én hiszek abban, hogy ha igazán akarjuk, akkor megküzdünk a gondokkal, tudjuk szeretni és tisztelni egymást.

– Azt a hozzáállást, hogy a család az első, otthonról hozod?

– Igen. Egyébként nyáron is sokat voltunk Gútán, erős a kötődésem ahhoz a vidékhez, azt hiszem, ez soha nem is múlik el. ♦